

[Aksel Larsen.]

vi forvente, hvis dette Lovforslag gennemføres, at man saa vil forlange — forudsat at Hr. Scavenius fortsætter som „Politiken“'s Formand —, at hans Navn skal staa paa Bladet som ansvarshavende, da han dog, hvis man alligevel er paa Jagt efter en Person, er den, der egentlig bestemmer, hvorledes Bladet skal redigeres?

Jeg synes, at alt dette viser, at der er mange Vanskeligheder med at finde den virkelig ansvarlige. Man kan ikke naa til den Grad af Retfærdighed, som Justitsministeren angiver han er paa Jagt efter, og derfor tror jeg meget hellere, man skulde holde sig til det System, der er med een ansvarlig, og saa maa det angives paa Bladet, hvem det er. Saa maa den, der lader sit Navn sætte paa Bladet som ansvarlig Redaktør, ogsaa tage det Ansvar, der følger med.

Der bliver sagt, at vor Lovgivning lader meget tilbage at ønske i Forhold til Lovgivningen i andre Lande. Der bliver sagt, at i andre Lande har man andre Systemer, og derfor maa vi skynde os at ændre vor Lovgivning i Overensstemmelse med Lovgivningen i Norge eller andetsteds. Jeg synes ikke, dette er nogen Begrundelse. Hvis jeg ikke husker meget fejl, fortalte den nuværende Justitsminister os i 1933, da han var Socialminister, at nu skulde vi have en Sociallovgivning, som de ikke havde i noget andet Land, for det duede ikke, hvad de havde der, nu skulde vi gaa i Spidsen og have en særlig god Lovgivning. Det var et af Argumenterne for Socialreformens Gennemførelse. Nu vil man gennemføre en Ordning af Presseloven med det stik modsatte Argument: Vi maa endelig efterabe andre Lande. Jeg synes, at eftersom den Presselov, vi har fra 1851 absolut er bedre og mere frisindet end Lovgivningen i de andre Lande, Justitsministeren henviser til, skal vi beholde den, og det gør slet ikke noget, at vi paa dette Omraade skulde have en bedre Lov end andetsteds.

Dernæst er der Erstatningsspørgsmaalet. Det bliver gjort lige saa udflydende som Spørgsmaalet om, hvem der er ansvarlig. Efterhaanden kan alle mulige og umulige gøres ansvarlige og faa Pligt til at betale Bøderne eller være med til at udrede Erstatningerne. Jeg forstaar ikke, at det overhovedet er muligt i dansk Lov at indføre Bestemmelser som de Bestemmelser, der findes i § 12. Det er ellers saadan i dansk Lovgivning, at man kan ikke forsikre

sig mod Bøder. Nu indføres Princippet, at det kan man godt, Redaktører eller Forfattere behøver ikke at betale, det kan indrives hos Udgiverne. Jeg synes, det er et Brud med hidtidige Principper i dansk Lovgivning, jeg tror, det er farligt af den Grund, og jeg vil gerne spørge, hvorledes man vil motivere, at her skal laves en Undtagelsesbestemmelse, man kan sikre sig imod selv at komme til at betale de Bøder, man forskylder.

Jeg vil videre sige, at man har dog ikke hidtil herhjemme kunnet idømme juridiske Personer Bøder, Aktieselskaber f. Eks., man har kun idømt Aktieselskabers Bestyrelsesmedlemmer Bøder. Men i Henhold til § 12 kan man idømme Aktieselskaber Bøder, for saa vidt som de kan være Udgivere af de nævnte Skrifter. Jeg anmoder Justitsministeren om endelig ikke at forholde Tinget Oplysning om sine Bevægrunde til Bestemmelser som i § 12 og til Bestemmelser som dem om, hvorledes Erstatning skal kunne inddrives. Jeg formoder, at der under de Forhandlinger, der er gaaet forud for Lovforslagets Fremsættelse, og hvorved det er blevet barberet paa adskillige Punkter, maa være fremført Argumenter, der skulde kunne tale for, at man indfører disse Bestemmelser her. Jeg kan ikke tænke mig, at det er Argumenter, som man kun behøver at fremføre over for Den danske Presses Fællesrepræsentation eller Journalistforbundet. Jeg synes, at Rigsdagen, som man skal have til at vedtage Loven, ogsaa burde delagtiggøres i disse.

Det forsikres i Bemærkningerne, at Boghandlere behøver ikke at være bange, de vil kun undtagelsesvis og efter svære Overvejelser kunne blive erstatningspligtige. Jeg tror ikke, at det, som Justitsministeren siger her i Tinget, eller som staar i Bemærkningerne til et Lovforslag, faar Retskraft. Jeg tror, det er Lovforslagets Paragraffer, Domstolene i paakommende Tilfælde skal henholde sig til. Saadan som Lovforslaget er affattet, kan Boghandlerne blive erstatningspligtige, hvis hverken Forfatteren, Forlæggeren eller Bogtrykkeren er i Stand til at udrede den Erstatning, de bliver idømt i Anledning af Indholdet af en gennem Boghandleren solgt Bog. Saadan er Forslaget. De beroligende Forsikringer fra Justitsministeren giver jeg ikke meget for. Jeg synes blot, at de tyder paa en Ængstelse for Konsekvenserne, og de tyder samtidig paa, at man vil berolige Stemningen og derved sikre, at Lovforslaget bliver gennemført alligevel. Jeg ønsker